

muligt omfang indeholde en så nøjagtig gengivelse som muligt af de elementer, der tillagdes væsentlig betydning, da afgørelsen blev truffet. Dette krav er lettest at opfylde, hvis begrundelsen udformes samtidig med afgørelsen, og vanskeligere jo længere tid, der går mellem afslutningen af den interne beslutningsproces og begrundelsens udformning. Også dette forhold er baggrunden for bestemmelsen, der tilsigter at sikre, at en begæring om begrundelse, der først fremsættes efter, at afgørelsen er truffet, så vidt muligt efterkommes, medens sagen endnu er i frisk erindring hos dem, der deltog i sagens behandling og afgørelse.

Som forhold, der kan medføre, at det ikke er muligt at meddele begrundelsen inden for et tidsrum af 4 uger fra begæringens modtagelse, kan navnlig peges på kollegiale forvaltningsmyndigheders mødeturnus.

Bestemmelsen i *stk. 2* hjemler suspension af gældende klagefrister i tilfælde, hvor begæring om begrundelse fremsættes inden klagefristens udløb, og der efter bestemmelsen i *stk. 1* består en pligt til at efterkomme en begæring herom. Bestemmelsen er en naturlig konsekvens af, at begrundelsespligten bl.a. har den funktion, at parten gennem begrundelse får et bedre grundlag for sin vurdering af mulighederne for at opnå en ændring af den trufne afgørelse ved at udnytte en adgang til at påklage afgørelsen til overordnet forvaltningsmyndighed. Der henvises i øvrigt til begrundelsesudvalgets betænkning side 44.

Af bestemmelsens sidste punktum følger, at en suspension af klagefristen får virkning også i forhold til andre klageberettigede end den pågældende part selv. Den herefter fastsatte nye klagefrist suspenderes imidlertid ikke, selv om der senere fremkommer begæring om begrundelse fra andre parter side eller begæring om yderligere begrundelse fra den pågældende part.

Som følge af bestemmelsen i § 23, sidste led, vil der ikke ske nogen suspension af klagefristen som følge af en begæring om begrundelse i tilfælde, hvor afgørelsen var ledsaget af en fyldestgørende begrundelse.

Til § 25

Bestemmelserne i lovforslagets § 25 indeholder nærmere regler om, hvilke krav der kan stilles til begrundelsens indhold. Bestemmelserne svarer i det væsentlige til det af begrundelsesudvalget udarbejdede cirkulæredkast (betænkningen side 36), jfr. også bemærkningerne om begrundelsens indhold i betænkningen side 41–43.

En begrundelse skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold.

Det er ikke muligt at foretage en præcis beskrivelse af, hvor udførligt en myndighed bør udforme den begrundelse, der meddeles for en truffen afgørelse. Besvarelsen heraf må ikke blot i nogen grad bero på indholdet af den fremsatte begæring om begrundelse og på, hvor aktiv den pågældende part har medvirket i den forudgående sagsbehandling, se herved betænkningen side 43, men også på sagens karakter. Bestemmelserne indskrænker sig derfor til at angive, hvilke elementer der skal indgå i en meddelt begrundelse. De bestemmelser i særlovgivningen, der udtrykkeligt hjemler begrundelsespligt på specielle sagsområder, indeholder typisk ikke nærmere forskrifter om begrundelsens indhold, og lovforslagets bestemmelser herom må bl.a. udfyldes med den praksis, der har udviklet sig såvel på disse som på ulovbestemte sagsområder.

For så vidt angår afgørelser, der er truffet af en ankeinstans, vil begrundelsen efter omstændighederne kunne bestå i en henvisning til den begrundelse, der er meddelt af den myndighed, hvis afgørelse er påklaget.

Som anført ovenfor i bemærkningerne til kapitel 6 supplerer lovforslagets § 25 eksisterende regler om begrundelse således, at begrundelserne inden for de pågældende områder mindst skal opfylde de krav, der følger af denne bestemmelse.

Ifølge *stk. 1* skal begrundelsen for det første indeholde en henvisning til retsgrundlaget for den trufne afgørelse.

I mange tilfælde vil en simpel henvisning til den relevante lovregel eller administrativt fastsatte bestemmelse – eventuelt med en gengivelse af dens ordlyd – være tilstrækkelig. Hvor den trufne afgørelse beror på en fortolkning af de anvendte bestemmelser, må der dog tillige redegøres for indholdet af den anlagte fortolkning, men en egentlig argumentation herfor vil i almindelighed ikke kunne kræves. I det omfang, afgørelsen efter de gældende regler beror på et skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedsynspunkter, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. I begge henseender vil det i givet fald kunne være tilstrækkeligt at henvise til en foreliggende praksis, for så vidt nærmere redegørelser herfor er offentligt tilgængelige, jfr. således også udtrykkeligt § 3 i begrundelsesudvalgets cirkulæredkast.

Efter *stk. 2* skal begrundelsen endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som har været tillagt væsentlig betydning